

Scénář:

Dívka 1: „*Natáčeli jsme s pamětnicí paní Marií Kučerovou, za svobodna Havlíčkovou, která se narodila 17.4.1937 v Rudolfově u Zábřeha.*“

Dívka 2: „*Vyprávěla nám o tom, jak se dostali do Osvětimi.*

Pamětnice: „*To bylo nějaký nedorozumění, protože my jsme opravdu já nejsu ani označená. Nevím proč, protože ten gestapák si vybral mého tatínka do té Litovli do papírny, že mu dělá osobního šoféra.*“

(5:35 – 5:54) – 19 s

Dívka 1: „*Jak to v Osvětimi vypadlo?*“

Pamětnice: „*Tam byly horší ty ženy, ty děvčata, ty gestapačky, protože ony měly bič a tím nás jako byli a honili po tem, nechali nás ve sněhu bosy stát a vždycky říkaly šnel šnel to je. Já jsem pak nenáviděla němčinu. Museli jsme rychle utíkat, ve sněhu nás nechaly stát, to bylo v zimě a jinak si nepamatuju, mě omrzlý nohy. No ten děti mu tam stály, tak kolikrát teda to nevydrželi a jako co skonali.*“

(6:32 – 6:56) – 24 s + 24: 50 – 25:10 – 20s – 44s

Dívka 2: „*I přes to, že tam byla jen 9 dní, prožila rodinou tragédií – přišla o dva sourozence.*“

Pamětnice: „*Když on jich tam zastřelil, na to nezapomenete v životě, protože najednou přestali plakat a slyšíte dva výstřely a děti byly mrtvé. No on je zastřelil, normálně je odstřelil jak psa, protože plakali a on řekl čechiše švajn, jakože jsme svině.*“

23:10 – 23:25 – 15 s + 24:30 – 23.45 – 15 s – 30 s

Dívka 1: „*Na konci války se rodina dočkala spravedlnosti.*“

Pamětnice: „V pětáctýřicátým a ty gestapáky zlikvidovali, taky ti Rusi je zastřelili, takže to bylo pro mě takový zadostiučinění, jsem mu říkala, ty dobytku to máš za Evičku a Mirečka.“

31:27 – 31:47 – 20 s

Dívka 1: „Do jejího života zasáhl i rok 1968. V tomto roce se musela rozloučit s dalším bratrem, protože emigroval. Ona sama kvůli malé dceři neodešla.“

Pamětnice: „No tak nejhůř bylo pro mě v 68 roku, když přišli nás okupovat rusi, tak bratr odešel do ciziny. Já bych bývala šla s tím bráchou, jenomže já jsem měla tu Jitušku a tak odejdete od těch dětí, to ne. To žádná matka pořádná matka neudělá.“

14:28 – 14:39 – 11 s + 16:35 – 16:52 – 17 – 28 s

Dívka 2: „Na závěr jsme se zeptaly, co by paní pamětnice vzkázala naší generaci.“

Pamětnice: „No abyste nikdy neprožili válku, abyste měli radost z každého dne, kdy se probudíte a udělali si život takový, jaký ho chcete mít, ať vám nikdo nerozkazuje tak budeš nebo tak budeš.“

25:30 – 25:50 – 20 s